

1 SKYRIUS

Tikra paauglė

Mano vardas Dorė, bet visi mane vadina Vaivorykšte.

– Niekas tavęs nevadina Vaivorykšte, – užginčija mano vyresnysis brolis Lukas.

– *Negi neatsimeni?* – sušnibždu. – Aš dabar paauglė vardu Vaivorykštė.

– Kai visą veidą išsiterlioji sirupu, sunku atsiminti, kad tu paauglė, – pareiškia mano vyresnioji sesuo Violeta.

Paliečiu veidą. Jis labai lipnus.

– Jei nori atrodyti kaip paauglė, mielai tau padėsiu, – pasisiūlo Violeta.

– Tikrai? – klausiu.

– Tikrai, – atsako ji. – Tereikia rasti tobulus drabužius, kuriuos Vaivorykštė galėtų dėvėti mokykloje. Nagi, eime! – paragina ji ir timpteli mane už naktinukų nugaros.

Užlekiu paskui ją laiptais į viršų.

– Gal galėtum pirma palįsti po dušu? – klausia Violeta.

– Po dušu? Aš ne-siprausiu po dušu!

– Tiek to, – sumurma ji. – Įeik. Tik nieko neliesk.

Violeta iš spintos ištraukia sijoną.

– Manau, kad Vaivorykštė tikrai vilktųsi šį sijoną. Ką pasakysi?

– Nea! Nesivilktų! – iš visų jėgų papurtau galvą.

– Na, ką gi... *Valiūke*. Maniau, kad nori mano pagalbos.

– Ach! Duok šen tą sijoną, – nusileidžiu ir pakubomis jį apsimaunu. Užsimerkiu, kad nereikėtų į jį žiūrėti.

– Manau, kad Vaivorykštė vilktųsi ir *šią* dailią palaidinę... ir tikrai nešiotų *šią* blizgią širdelės formos rankinę, – sako Violeta. – Valiūke! Atsimerk! Pažvelk!

Palaidinę apsivelku. Bet rankinės NEIMU.

– Jei nešiosi *šią* rankinę, niekas nepamirš tavęs vadinti Vaivorykšte. Duodu žodį! – tikina mane Violeta.

– Jei nešiosiu *šią* rankinę... ar leisi man naudotis tavo lūpų balzamu?

– Nea! – atkerta ji purtydama galvą. – Jokių būdu!

– Tiek to, – sumurmu. – Duokš tą rankinę. Kai persimetu ją per petį, Violeta nušvinta.

– Atrodai kaip tikra paauglė!

Tada ji suriša man plaukus į vieną uodegą.

Lukas šūkteli: „Paskubėkite!“ Ir visi trys išlekiame pro duris.

Vaivorykštė visiems labai patinka. Violeta buvo teisi: svarbiausia – rankinė.

Per rytinę pamoką Rozabelė pakelia ranką ir mokytojos klausia:

– Kas čia smirdi?

– Nežinau, – atsako mokytoja, o paskui pasimosuoja ranka palei nosį ir susiraukia. Rozabelė užsidengia nosį, aš – irgi. Tada ir visi kiti sukrunta užsidengti nosis. Kažkas čia tikrai mažumėlę smirdi.

Smarvė niekur neišsisklaido.

Užuodžiu ją kiekviename žingsnyje.

Kai matematikos klasėje su Džordžu skaičiuojame netikrus pinigus, jis klausia:

- Ar rankinėje turi tikrų pinigų?
- Nežinau. Pažiūrėsiu, – sakau ir atveriu rankinę. Iš jos pasklinda stiprus tvaikas ir tvoskia mums į veidus.

Jis toks stiprus, kad aš pargriūvu. Kuo skubiausiai užsegu rankinę.

Pakėlusi akis
į Džordžą, matau,
kad jo veidas –
žalias. Tada jis
ima vemti. Sau
į delnus.

– Dore! Palydėk Džordžą pas slaugytoją! – sušunka mokytoja. – Skubiai!

Slaugytojos kabinete Džordžas nuvalomas.

Paskui mudu sutariam
niekam nieko nesakyti.

– Kad ir ką darysi, nebeatverk rankinės, – paliopia Džordžas.

– Neatversiu, – atsakau. – Bet juk Vaivorykštė turi vaikščioti su rankine. Kad ir kas nutiktų.

– Aišku! – pritaria Džordžas. – Bet *kas gi* jos viduje?

– Nežinau, – papurtau galvą.

– Tas daiktas buvo mėlynas, – sako Džordžas.